

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 27 czerwca 2019 r. w sprawie T-20/17, Węgry/Komisja, wniesione w dniu 6 sierpnia 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-596/19 P)

(2019/C 348/11)

Język postępowania: węgierski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i P.-J. Loewenthal)

Druga strona postępowania: Węgry, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (dziewiąta izba) z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie T-20/17, Węgry/Komisja,
- oddalenie zarzutów drugiego i trzeciego podniesionych przez Węgry w skardze złożonej w Sądzie, w ramach których państwo to podniosło naruszenie obowiązku uzasadnienia i nadużycie władzy, a także obciążenie Węgier wszelkimi kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym,
- pomocniczo przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie niezbadanych do tej pory zarzutów i stwierdzenie, że orzeczenie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym sprawę.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdzając, że progresywna struktura stawek węgierskiego podatku od reklam nie jest selektywna. Zarzut ten opiera na trzech aspektach:

- Po pierwsze, Sąd błędnie stwierdził w pkt 78-83 zaskarżonego wyroku, że Komisja, ustalając system referencyjny, niesłusznie wykluczyła progresywne stawki węgierskiego podatku od reklam. Wbrew stanowisku Sądu, podejście przyjęte przez Komisję w decyzji jest zgodne z orzecznictwem. W konsekwencji Sąd naruszył prawo przy określaniu systemu referencyjnego.
- Po drugie, Sąd błędnie stwierdził w pkt 84-90 zaskarżonego wyroku, że Komisja błędnie określiła cel podatku od reklam, w stosunku do którego należy dokonać porównania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału decydujący dla oceny porównalności jest wyłącznie przedmiot podatkowy środka, to znaczy cel podatkowy określony przez zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego. Inne cele, takie jak zdolność finansowa, mają znaczenie jedynie dla oceny, czy rozróżnienie dokonane w ramach podatku jest obiektywnie uzasadnione, pod warunkiem że cele te są powiązane z charakterem podatku. W konsekwencji błędem prawnym jest to, że dokonując oceny porównalności Sąd przyjął jako decydujące kryterium rzekomy cel redystrybucji podatku od reklam.

- Po trzecie błędne jest stanowisko Sądu zawarte w pkt 91-105 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Komisja błędnie uznała, że cel redystrybucji nie uzasadnia progresywnego, opartego na obrocie charakteru podatku. Stwierdzenie Sądu, że węgierski podatek od reklamy jest niedyskryminujący i służy celowi redystrybucji, opiera się na błędnym założeniu, że przedsiębiorstwa o wysokich obrotach są siłą rzeczy bardziej rentowne niż przedsiębiorstwa o niższych obrotach. Na podstawie tego błędnego rozumowania Sąd naruszył prawo przyjmując cel, który nie jest częścią charakteru podatku, by uzasadnić rozróżnienie spowodowane przez podatek. Ponadto, poprzez to błędne założenie, Sąd niezgodnie z prawem przerzucił ciężar dowodu i zobowiązał Komisję do wykazania, że progresywne stawki podatkowe nałożone przez węgierski podatek od reklam nie mogą uzasadniać jego rzekomego celu, jakim jest redystrybucja.

W ramach zarzutu drugiego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdzając, że możliwość odliczenia 50 % przeniesionych strat nie ma charakteru selektywnego. Po pierwsze, środek ten jest niezgodny z systemem referencyjnym, do którego rzekomo należy, ponieważ umożliwia odliczenie strat podatnikom zobowiązanym do zapłaty podatku obrotowego, co nie odzwierciedla rentowności przedsiębiorstwa. Po drugie, wbrew stanowisku Trybunału, środek nie jest niedyskryminujący i nie zależy od zbiegów okoliczności. Natomiast podmioty korzystające ze środka dotyczącego poprzedniego roku podatkowego były możliwe do zidentyfikowania w momencie wprowadzenia podatku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Špecializovaný trestný súd (Słowacja) w dniu 9 sierpnia 2019 r. – Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky/TG, UF

(Sprawa C-603/19)

(2019/C 348/12)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Špecializovaný trestný súd

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżyciel: Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky

Oskarżeni: TG, UF

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE ⁽¹⁾ z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw w odniesieniu praw (w szczególności prawa do czynnego udziału pokrzywdzonego w postępowaniu karnym oraz prawa do naprawienia szkody w postępowaniu karnym), które ze względu na swój charakter nie przysługują wyłącznie osobie fizycznej jako istocie czującej, znajduje zastosowanie do osób prawnych oraz państwa lub organów państwowych, jeśli krajowe przepisy prawne przyznają im status pokrzywdzonego w postępowaniu karnym?
- 2) Czy zgodnie z art. 17 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 325 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 38 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 ⁽²⁾ z dnia 21 czerwca 1999 r. w związku z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1681/94 ⁽³⁾ z dnia 11 lipca 1994 r. są uregulowanie prawne i praktyka orzecznicza ⁽⁴⁾, na podstawie których państwo nie może dochodzić w postępowaniu karnym naprawienia szkody wyrządzonej mu wskutek oszustwa popełnionego przez podejrzanego, skutkującego sprzeniewierzeniem środków z budżetu Unii Europejskiej, i gdy na mocy § 256 ust. 3 Trestný poriadok (kodeksu postępowania karnego) nie może nawet wnieść środka odwoławczego od postanowienia sądu o niedopuszczeniu go albo właściwego organu państwowego do udziału w rozprawie w charakterze pokrzywdzonego dochodzącego roszczenia o naprawienie szkody i nie dysponuje innym rodzajem postępowania, w którym mogłoby domagać się od podejrzanego swojego roszczenia, wskutek czego nie można zabezpieczyć jego roszczenia o naprawienie szkody na majątku i prawach majątkowych podejrzanego na podstawie § 50 Trestný poriadok (kodeksu postępowania karnego), a roszczenie staje się w ten sposób de facto nieegzekwowalne?